Коли весь двір пірнав у тінь,
На пасіку, поза курінь,
Тягнуло димом від сушарні.
А ми гуляли в ловитки,
І ти ховалась за дубки
Або за горбики цвинтарні.

А потім сонце западало,
І з насипу дивились ми,
Як дальнє дерево й доми
Скривали тліюче кружало,–
І боязко горнулась ти
До мене, щоб додому йти.

Є у зорі жаркий янтар,
А в півночі Волосожар.
О світе мій, землею вкритий!
Віддав би я ще й кращий дар
За той курінь, за той димок,
За твій летючий голосок,
За те, щоб знов тебе ловити.